

04-01-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“হে প্ৰিয় সন্তানসকল – ওস্তাদ বাবাই তোমালোকক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ কলা-কৌশল শিকাইছে, তোমালোকে আকৌ শ্ৰীমতৰ আধাৰত আনকো দেৱতা বনোৱাৰ সেৱা কৰা”

***প্ৰশ্ন:-** বৰ্তমান তোমালোকে কোনটো শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰা যিটোৰ পৰম্পৰা ভজিতো প্ৰচলিত হৈ থাকে?

***উত্তৰ:-** তোমালোকে এতিয়া শ্ৰীমতৰ আধাৰত নিজৰ তন-মন-ধন কেৱল ভাৰতৰেই নহয় সমগ্ৰ বিশ্বৰ কল্যাণৰ অৰ্থে অৰ্পণ কৰা। ইয়াৰ পৰম্পৰা হিচাপে মনুষ্যই ঈশ্বৰৰ প্ৰতি দান কৰে। তেওঁলোকে ইয়াৰ প্ৰতিদান হিচাপে পিছৰ জন্মত ৰাজকীয় জন্ম লাভ কৰে। আৰু তোমালোক সংগম যুগত বাবাৰ সহযোগী হোৱাৰ বাবে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ যোৱা।

***গীত:-** তোমালোকে ৰাতিবোৰ শুই আৰু দিনবোৰ খাই কটোলা

ওম্ শান্তি। বাবাই সন্তানসকলক বুজায় আৰু যেতিয়া সন্তানসকলে বুজি পায় তেতিয়া আনক বুজায়। বুজি নাপালে আনক বুজাব নোৱাৰে। যদি নিজে বুজে কিন্তু আনক বুজাব নোৱাৰে তেন্তে একো বুজি পোৱা নাই বুলিয়ে ক’ব লাগিব। কোনোবাই যদি কিবা কলা-কৌশল শিকে তেন্তে আনক বিলাই দিবও পাৰে। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনোৱাৰ কৌশল কেৱল ওস্তাদ বাবাৰ পৰাহে শিকিব পৰা যায়। দেৱতাসকলৰ চিত্ৰ আছে যদিও মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনাইছে আছে গতিকে এতিয়ালৈকে দেৱতা হোৱা নাই। দেৱতাসকলৰ গুণানুকীৰ্তন কৰা হয়। সৰ্বগুণ সম্পন্ন.....। ইয়াত কোনো মনুষ্যৰটো এনেদৰে গুণানুকীৰ্তন কৰা নহয়। মনুষ্যই মন্দিৰত গৈ দেৱতাসকলৰ গুণ গায়। সন্যাসীসকলো পৱিত্ৰ হয় কিন্তু মনুষ্যই তেওঁলোকৰ এনেদৰে গুণানুকীৰ্তন নকৰে। সেই সন্যাসীসকলেতো শাস্ত্ৰ আদিও শুনায়। দেৱতাসকলেতো একো শুনোৱা নাই। তেওঁলোকেতো প্ৰালন্ধ ভোগ কৰে। আগৰ জন্মত পুৰুষাৰ্থ কৰি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈছিল। গতিকে সন্যাসী আদি কাৰোৰে দেৱতাৰ দৰে গুণ নাই। য’ত গুণ নাই তাত নিশ্চয় অৱগুণেই থাকিব। সত্যযুগত ভাৰতবৰ্ষত যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকৈ প্ৰজাও সৰ্বগুণ সম্পন্ন আছিল। তেওঁলোকৰ সকলো গুণ আছিল। সেই দেৱতাসকলৰেই গুণানুকীৰ্তন কৰা হয়। সেই সময়ত অন্য ধৰ্ম নাছিল। গুণসম্পন্ন দেৱতাসকল আছিল সত্যযুগত আৰু অৱগুণ-সম্পন্ন মনুষ্যসকল আছে কলিযুগত। এতিয়া এনে অৱগুণধাৰী মনুষ্যক দেৱতা বনাব কোনে। গোৱাও হৈছে যে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা.....এই মহিমা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰহে। দেৱতাসকলো মনুষ্যই কিন্তু তেওঁলোকৰ গুণ আছে আৰু বাকীসকল অৱগুণী মনুষ্য। গুণ প্ৰাপ্তি হয় বাবাৰ পৰা যাক সংগ্ৰহ বুলিও কোৱা হয়। মায়া ৰাৱণৰ পৰা অৱগুণ প্ৰাপ্তি হয়। ইমান গুণৱানসকল আকৌ কেনেকৈ অৱগুণী হয়। সৰ্বগুণ সম্পন্ন আকৌ পিছত সৰ্ব অৱগুণসম্পন্ন কোনে বনায়! এইটো তোমালোক সন্তানসকলে জানা। গায়ো “মোৰ নিৰ্গুণহাৰীৰ কোনো গুণ নাই”। দেৱতাসকলৰ কিমান গুণগান কৰে। এই সময়ততো সেইবোৰ গুণ কাৰোৰে নাই। কিমান অশুদ্ধ খোৱা-বোৱা। দেৱতাসকল হৈছে বৈষ্ণৱ সম্প্ৰদায় আৰু এই সময়ৰ মনুষ্য সকল হৈছে ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ৰ। খোৱা-বোৱা কিমান পৰিৱৰ্তন হৈ গ’ল। কেৱল পোছাক যোৰকে চোৱা নহয়, খোৱা-বোৱা আৰু বিকাৰগ্ৰস্ততাকো চোৱা হয়। বাবাই নিজে কয় যে মই ভাৰতলৈকে আহিব লাগে। ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণীৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠা কৰাওঁ। এইয়া ব্ৰাহ্মণৰ যজ্ঞ। সেই বিকাৰী ব্ৰাহ্মণ কোষ বংশাৱলী আৰু এইসকল মুখ বংশাৱলী। বহুত পাৰ্থক্য আছে। সেই চহকী সকলে যি যজ্ঞ ৰচনা কৰে তাত দৈহিক ব্ৰাহ্মণ থাকে। এয়া হৈছে বেহদৰ পিতা, চহকী সকলতকৈও চহকী, ৰজাসকলৰো ৰজা। চহকী সকলতকৈও চহকী বুলি কয় কোৱা হয়? কিয়নো চহকী সকলেও কয় যে আমাক ধন ঈশ্বৰে দিছে;

ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান কৰিলে পিছৰ জন্মত ধনবান হয়। এই সময়ত তোমালোকে শিৱবাবাক তন-মন-ধন সকলো অৰ্পণ কৰা। সেইবাবে কিমান উচ্চ পদৱী পোৱা।

তোমালোকে শ্ৰীমতত চলি ইমান উচ্চ কৰ্ম শিকা যাৰ ফল তোমালোকে নিশ্চয় পাব লাগে। তন-মন-ধন অৰ্পণ কৰা। তাকো ঈশ্বৰৰ অৰ্থে কৰা, কাৰোবাৰ জৰিয়তে। এইটো প্ৰথা ভাৰততহে আছে। গতিকে বাবাই তোমালোকক বহুত ভাল কৰ্ম শিকায়। তোমালোকে এই কৰ্তব্য কেৱল ভাৰততেই নহয় গোটেই বিশ্বৰ কল্যাণৰ অৰ্থে কৰা তাৰ বাবে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ পুৰস্কাৰ পোৱা। শ্ৰীমতত থাকি যিয়ে যেনে কৰ্ম কৰে তেনে ফল পায়। মই সাক্ষী হৈ চাই থাকো, কোনে শ্ৰীমতত চলি মনুষ্যক দেৱতা বনোৱাৰ সেৱা কৰে। কিমান জীৱন পৰিৱৰ্তন হৈ যায়। শ্ৰীমতত চলা জনেই ব্ৰাহ্মণ। বাবাই কয়, ব্ৰাহ্মণৰ দ্বাৰা শূদ্ৰক ৰাজযোগ শিকাওঁ - ৫ হাজাৰ বছৰৰ কথা। ভাৰততেই দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল। চিত্ৰ দেখুৱাব লাগে। চিত্ৰৰ অবিহনে ভাৱিব যে এইয়া কোনো নতুন ধৰ্ম যি হয়তো বিদেশৰ পৰা আহিছে। চিত্ৰ দেখুৱালে বুজিব এওঁলোকে দেৱতাক মানে। গতিকে বুজাব লাগে যে শ্ৰীনাৰায়ণৰ অন্তিম ৮৪ তম জন্মত পৰম পিতা পৰমাত্মা প্ৰৱেশ কৰিছে আৰু ৰাজযোগ শিকাই আছে। গতিকে কৃষ্ণৰ কথা আঁতৰি যায়। এয়া তেওঁৰ ৮৪তম জন্মৰো অন্তিম সময়। যিসকল সূৰ্য্যবংশী দেৱতা আছিল তেওঁলোকে পুনৰ আহি ৰাজযোগ শিকিব লাগিব। ড্ৰামা অনুসৰি পুৰুষাৰ্থো নিশ্চয় কৰিব। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া শিৱবাবাৰ সন্মুখত বহি শুনি আছাঁক। আন সন্তানসকলে টেপৰ ৰেকৰ্ডিং শুনি অনুভৱ কৰিব যে আমিও মাতা-পিতাৰ লগতে পুনৰ দেৱতা হৈ আছো। এই ৮৪তম জন্মত সম্পূৰ্ণ ভিক্ষাৰী নিশ্চয় হ'ব লগা হয়। আত্মাই নিজৰ পিতাকক সকলোবোৰ অৰ্পণ কৰে। এই শৰীৰটো হৈছে অশ্ব যাক স্ৱাস্থ্য কৰিব লাগে। আত্মাই নিজেই কয়: মই পিতাৰ সন্তান হ'লো আৰু আন কাৰো নহয়। পৰমপিতাৰ বাহিৰে আমাৰ কোনো নাই। মই আত্মাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ নিৰ্দেশনা অনুসৰি সেৱা কৰি আছো। পৰমপিতাই কয়: যোগ শিকোৱা লগতে মনুষ্যৰ সৃষ্টি চক্ৰৰ পৰিৱৰ্তনৰ বিষয়েও শিক্ষা দিয়া। যিসকল সন্তানে গোটেই চক্ৰত অভিনয় কৰিলে তেওঁলোকে এই জ্ঞান সোনকালে আয়ত্ত কৰিব। যিসকল সন্তানে গোটেই চক্ৰত অভিনয় নকৰে তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত জ্ঞান নোসোমাব। এইটোও নহয় যে বিশ্বৰ সকলো আহি যাব। বহুত প্ৰজাও আহিব কিন্তু এখন ৰাজ্যত এজনেই ৰজা আৰু এগৰাকীয়েই ৰাণী থাকিব। যিদৰে কোৱা হয় লক্ষ্মী-নাৰায়ণ এযোৰ, ৰাম-সীতা এযোৰ। ৰাজকুমাৰ আৰু ৰাজকুমাৰী বহুত হ'ব। মুখ্য এযোৰাই থাকিব। গতিকে এনেকুৱা ৰজা-ৰাণী হ'বৰ বাবে বহুত মেহনত কৰিব লাগিব। সাক্ষী হৈ চালে গম পোৱা যায় এওঁ চহকী ধনী কুলৰ নে দৰিদ্ৰ কুলৰ। কিছুমান সন্তান মায়াৰ ওচৰত এনেকৈ হাৰি যায় যে জ্ঞান মাৰ্গৰ পৰা আতৰিয়েই যায়। মায়াই একেবাৰে কেচাতে খাই পেলায়। সেইবাবে শিৱবাবাই সোধে- সন্তানসকল সুখী-সন্তোষী হোৱানে? মায়াৰ চৰ খাই অচেতন বা বেমাৰীতো নোহোৱা! এইদৰে বেমাৰত ভোগাসকলৰ ওচৰলৈ সন্তানসকল গৈ জ্ঞান-যোগৰ সজ্জীৱনী ঔষধ দি আৰোগ্য কৰে। জ্ঞান আৰু যোগত নথকা কাৰণে মায়াই সকলো শেষ কৰি দিয়ে। শ্ৰীমত এৰি মনমতত চলিবলৈ ধৰে। মায়াই একেবাৰে জ্ঞানহীন কৰি দিয়ে। বাস্তৱত, সজ্জীৱনী ঔষধ হৈছে জ্ঞান, ইয়াৰ দ্বাৰা মায়াৰ পৰা হোৱা চেতনাহীনতা আতৰি যায়। এই সকলোবোৰ কথা এই সংগম যুগৰে। সীতাও তোমালোকেই। ৰাম আহি মায়া ৰাৱণৰ পৰা তোমালোকক উদ্ধাৰ কৰে। যিদৰে হাইদৰাবাদৰ সিন্ধুত সন্তানসকলক (লৌকিক ঘৰৰ বন্ধনৰ পৰা) উদ্ধাৰ কৰিছিল। পিছত ৰাৱণৰ মানুহে পুনৰ ঘূৰাই লৈ গৈছিল। এতিয়া তোমালোকে মায়াৰ বন্ধনৰ পৰা সকলোকে মুক্ত কৰিব লাগিব। মায়াই কেনেকৈ চৰিয়াই সন্তানসকলৰ বুদ্ধি ভ্ৰষ্ট কৰি দিয়ে সেয়া দেখি বাবাৰ পুতৌ জন্মে। ৰামৰ পৰা বুদ্ধি আঁতৰাই ৰাৱণৰ ফালে ঘূৰাই দিয়ে। যেন এটা খেলনা পুতলাহে। এফালে ৰাম আনফালে ৰাৱণ। ইয়াকে কোৱা হয় আচৰ্য্যবশত: বাবাৰ সন্তান হৈও পুনৰ ৰাৱণৰ সন্তান হৈ যোৱা। মায়া বৰ শক্তিশালী। নিগনিয়ৈ কুটাৰ দৰে কুটি সকলো উপাৰ্জন নষ্ট কৰি দিয়ে। গতিকে শ্ৰীমত কেতিয়াও এৰিব নালাগে। ওপৰলৈ উঠাটো জটিল। নিজৰ মত মানেই ৰাৱণৰ মত। সেই মতত চলিলে ঠগন খাব। মায়া ৰাৱণে বহুত বদনামী কৰায়।

এনেকুৱা সন্তান সকলো চেষ্টাৰতে থাকে। নিজৰেই লোকচান কৰে। সেৱাধাৰী, জ্ঞানী-যোগী সন্তান লুকাই নাথাকে। দৈৱী ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে য'ত সকলো আত্মাই নিজৰ নিজৰ অভিনয় নিশ্চয় কৰিব। জ্ঞান আৰু যোগত আগ বাঢ়িলে নিজৰেই কল্যাণ হ'ব। কল্যাণে হ'ব একেবাৰে স্বৰ্গৰ মালিক। যিদৰে মাতা-পিতা সিংহাসনত বহাৰ যোগ্য হৈছে সেইদৰে সন্তানসকলো হ'ব লাগে। ব্ৰহ্মা বাবাক (পিতাক) অনুকৰণ কৰা। অন্যথা নিজৰ পদ কম হৈ যাব। শিৱবাবাই চিত্ৰবোৰ কেৱল আঁৰি থ'বৰ বাবে বনোৱা নাই। চিত্ৰবোৰৰ দ্বাৰা বহুত সেৱা কৰিব লাগে। ডাঙৰ ডাঙৰ ধনী লোকে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰ সজায় কিন্তু এইটো কোনেও নাজানে তেওঁলোকে কেতিয়া ৰাজত্ব কৰিছিল, তেওঁলোকে ভাৰতক কেনেকৈ সুখী কৰিছিল যাৰ কাৰণে সকলোৱে তেওঁলোকক স্মৰণ কৰে।

তোমালোকে জানা যে, মন্দিৰ হ'ব লাগে কেৱল দিলৱালাৰ (অন্তৰ জয় কৰোতা)। এই এটা মন্দিৰেই যথেষ্ট। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰৰ পৰানো কি হ'ব। তেওঁলোকতো কল্যাণকাৰী নহয়। শিৱৰ মন্দিৰ বনায় যদিও সেয়া অৰ্থৰহিত। তেওঁৰ পেচানো কি সেয়া নাজানে। মন্দিৰ বনাইছে অথচ পেচাৰ বিষয়ে নাজানে তেন্তে কি কোৱা হ'ব? যেতিয়া স্বৰ্গত দেৱতাই ৰাজত্ব কৰে তেতিয়া মন্দিৰ নাথাকে। যিসকলে মন্দিৰ বনায় তেওঁলোকক সোধা উচিত - লক্ষ্মী-নাৰায়ণে কেতিয়া ৰাজত্ব কৰিছিল? তেওঁলোকে কি সুখ দিছিল? একো বুজাব নোৱাৰে। ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হয় যে যাৰ অৱগুণ থাকে তেওঁলোকে গুণৱানৰ মন্দিৰ বনায়। গতিকে সন্তানসকলৰ সেৱাত বহুত ৰুচি থাকিব লাগে। বাবাৰ (ব্ৰহ্মা) সেৱা কৰাৰ বহুত ৰুচি আছে সেইবাবে এনেকুৱা চিত্ৰবোৰ বনালে। আচলতে চিত্ৰবোৰ শিৱবাবাইহে বনায় কিন্তু শিৱবাবাৰ লগতে ব্ৰহ্মাবাবাৰো বুদ্ধি চলে। আচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ৰাতিৰ ক্লাচ:- 28-06-1968

ইয়াত সকলো বহি আছে, ভাবে যে আমি সকলো আত্মা, পিতা সন্মুখত বহি আছে। ইয়াকে আত্মা অভিমানী হৈ বহা বুলি কোৱা হয়। সকলোৱে এইটো ভাবি বহা নাই যে আমি আত্মা আৰু বাবাৰ সন্মুখত বহি আছে। এতিয়া বাবাই মনত পেলাই দিছে গতিকে স্মৃতিলৈ আহিব আৰু মনোযোগ দিব। এনেকুৱা আছে যাৰ বুদ্ধি বাহিৰত ঘূৰি ফুৰে। ইয়াত বহি আছে যদিও কান যেন বন্ধ হৈ আছে। বুদ্ধি বাহিৰত ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত দৌৰি আছে। যিসকল সন্তানে বাবাৰ স্মৰণত বহি আছে তেওঁলোকে উপাৰ্জন কৰি আছে। বহুতৰ বুদ্ধিৰ যোগ বাহিৰত থাকে তেওঁলোক যেন স্মৰণৰ যাত্ৰাত নাই। সময় অপচয় হয়। পিতাক দেখিলেও বাবাক মনত পৰিব। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰিতো হয়েই। কাৰোবাৰ আকৌ পুৰা অভ্যাস হৈ যায়। মই আত্মা হয়, শৰীৰ নহয়। পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ হয় যেতিয়া সন্তানসকলেও জ্ঞান পাই যায়। এতিয়া উভতি যাব লাগিব। চক্ৰ সম্পূৰ্ণ হ'বৰ হ'ল এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। বহুত হৈ গ'ল অলপ হৈ বাকী... পৰীক্ষাৰ সময়ত আকৌ বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈ লাগি যাব। তেতিয়া বুজিব যে যদি আমি পুৰুষাৰ্থ নকৰো তেনেহ'লে উত্তীৰ্ণ হ'ব নোৱাৰিম। পদৱীও বহুত কম হৈ যাব। সন্তানসকলৰ পুৰুষাৰ্থ চলিয়েই থাকে। দেহৰ অভিমানৰ কাৰণে বিকৰ্ম হ'ব। ইয়াৰ ফলত এশ গুণ শান্তি পাব লগা হ'ব কিয়নো মোৰ (বাবাৰ) নিন্দা কৰায়। এনেকুৱা কাম কৰিব নালাগে যাৰ পৰা পিতাৰ নাম বদনাম হয় সেইবাবে গোৱা হয় "সৎগুৰুৰ নিন্দক উদ্ধাৰ হ'ব নোৱাৰে"। উদ্ধাৰ হোৱা মানে বাদশ্বাহী লাভ কৰা। পঢ়াওঁতা জনো পিতা। অন্য কোনো সৎসংগতে লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য নাই। এয়া হৈছে আমাৰ ৰাজযোগ। আৰু কোনেও মুখেৰে ক'ব নোৱাৰে যে আমি ৰাজযোগ শিকাওঁ। তেওঁলোকে ভাবে শান্তিতে সুখ আছে। তাততো (শান্তিধামত) দুখৰ বা সুখৰ কোনো কথা নাই। কেৱল শান্তি আৰু শান্তি। ইয়াৰ পৰা বুজা যায় যে তেওঁলোকৰ ভাগ্যত প্ৰাপ্তি তেনেই কম। সকলোতকৈ উচ্চ ভাগ্যবান সেইজনেই যিয়ে প্ৰথমৰ

পৰা অভিনয় কৰে। তাত তেওঁলোকৰ এই জ্ঞান নাথাকে। তাত সংকল্পই উদয় নহয়। সন্তানসকলে জানে আমি সকলোৱে অৱতৰিত হওঁ। বেলেগ বেলেগ নাম ৰূপত আহোঁ। এইখন নাটক নহয় জানো। আমি আত্মাবোৰে শৰীৰ ধাৰণ কৰি ইয়াত অভিনয় কৰোঁ। এই সকলো ৰহস্য বাবাই আমাক বুজায়। তোমালোক সন্তানসকল অতীন্দ্ৰিয় সুখত থাকা। আন্তৰিক সুখ থাকে। তেওঁক দেহী অভিমানী বুলি ক'ব। পিতাই বুজায় যে তোমালোক সকলোৱেই বিদ্যাৰ্থী। তোমালোকে জানা যে আমি স্বৰ্গৰ দেৱতা হ'মগৈ। কেৱল দেৱতাই নহয় আমি বিশ্বৰ মালিক হ'ম। এইটো অৱস্থা স্থায়ী তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া কৰ্মাতীত অৱস্থা আহিব। ড্ৰামা অনুসৰি হোৱাতো নিশ্চিত। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি সকলো ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ। স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহীতো নিশ্চয় লাভ কৰিম। যিয়ে বহুত সেৱা কৰে, বহুতৰ কল্যাণ সাধন কৰে তেওঁ নিশ্চয় উচ্চ পদবী পাব। বাবাই আমাক বুজায় যে এই যোগৰ বৈঠক কেৱল ইয়াতে হ'ব পাৰে। বাহিৰৰ কেন্দ্ৰবোৰত হ'ব নোৱাৰে। চাৰি বজাত অহা, যোগত বহা এয়া তাত কেনেকৈ সম্ভৱ হ'ব? সম্ভৱ নহয়। কেন্দ্ৰত থকা সকলে লাগিলে বহা কিন্তু ভুলতো বাহিৰৰ কাকোৱেই এনে কৰিবলৈ নকৰা। সময় এনে নহয়। ইয়াত এইটো ঠিক আছে। ঘৰতেই বহি আছা। তাততো বাহিৰৰ পৰা আহিব লাগিব। এয়া কেৱল ইয়াৰ বাবে। বুদ্ধিত জ্ঞানৰ ধাৰণা হ'ব লাগে। আমি আত্মা। এয়া আত্মাৰ অকাল সিংহাসন। এইটো অভ্যাস হৈ যাব লাগে। আমি ভাই-ভাই, ভাইসকলৰ লগতে কথা পাতো। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। আচ্ছা।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- ১) জ্ঞান আৰু যোগৰ সঞ্জীৱনী ঔষধেৰে নিজক মায়াই বেছঁচ কৰাৰ পৰা ৰক্ষা কৰি থাকিব লাগে। কেতিয়াও মনমতত চলিব নালাগে।
- ২) ৰূপ-বসন্ত (জ্ঞানী আৰু যোগী) হৈ সেৱা কৰিব লাগে। পিতৃ-মাতৃক অনুসৰণ কৰি সিংহাসনৰ অধিকাৰী হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** দিব্য বুদ্ধি আৰু আত্মিক দৃষ্টিৰ বৰদানেৰে প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰোতা শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষাৰ্থী হোৱা।

প্ৰত্যেক ব্ৰাহ্মণ সন্তানৰে দিব্য বুদ্ধি আৰু আত্মিক দৃষ্টিৰ বৰদান জন্মতেই প্ৰাপ্তি হয়। এই বৰদানেই ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ ভেটি। এই দুটা কথাৰ আধাৰত সংগমযুগী পুৰুষাৰ্থীসকলৰ নম্বৰ প্ৰাপ্ত হয়। এই কথা দুটাক প্ৰতিটো সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্মত যিয়ে যিমানৈ প্ৰয়োগ কৰে সিমানৈই আগত নম্বৰ লয়। আত্মিক দৃষ্টিৰ দ্বাৰা বৃত্তি আৰু কৰ্ম স্বতঃ পৰিৱৰ্তন হৈ যায়। দিব্য বুদ্ধিৰ দ্বাৰা যথার্থ নিৰ্ণয় কৰিলে স্বয়ং, সেৱা, সমন্ধ-সম্পৰ্ক যথার্থ শক্তিশালী হৈ যায়।

***শ্লগান:-** চেহেৰাত (feature) আত্মিকতাৰ জিলিকনি তেতিয়া আহিব যেতিয়া সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্মত পৱিত্ৰতাৰ ধাৰণা হ'ব।

!!ওম্ শান্তি!!
